

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ — Η φράση 'Ανναπέλλα δε Πιέν είν' έρωστημένη με το γυίο του τρομερού κοινοτάουλου 'Αγοραστό, το γενναίο Φραγκικό, Συγγρόνο όμοιο της άγασπής κι ο έθεός της Φραγκικός, Έρικός, και για να την έδωκεν ή προίκεν τον έρωτα της στο γέρο πατέρα της, 'Ο άρχον ντε Πιέν την καταρείται και η δώθηκεν άπ' το σπίτι του, Έπερέβει άπ' όμοιο δ' Φραγκικός και την παντρεύεται την ίδια ώρα, θυμικός όμοιος ο πατέρα της, Ανναπέλλας πενάει. Την ίδια ώρα τότε γυρίζει έξω: κα στον πύργο του ο κοινοτάουλος και νιστάζει το Φραγκικό να φύγει για τον πόλεμο, 'Ο Φραγκικός επιστρέφεται την 'Ανναπέλλα στον Έρικο και φεύγει, 'Ο Έρικός όμοιος κρέχει στο σπίτι της 'Ανναπέλλας και έρτάει να την κάνει θία της βίας, όλη του, 'Η 'Ανναπέλλα καταστέχει στο σπίτι της προού της, όπου γεννάει, μετά μερικώς μήνες, ένα χαραμένο κοριτσάκι, τη Λουίζα.

Ένας χρόνος περνά κι έκαρνα ο Φραγκικός που τον νομίζαν όλοι νεκρό, ξαναγυρίζει, 'Ο Έρικός, για να κρύψει την κηλίδα του, πάλι όπ' η 'Ανναπέλλα τον σπέρνει, απειλώντας να γυρίσει την άσχημ, έα δε θί βε σάβη το παιδί της, το οποίο της έχει άρπάξει ο άφορημένος του ίπότης Παρταγιάν, άν τέν διασώσει, 'Η 'Ανναπέλλα ομωσίει... 'Ο Φραγκικός έρτάει, τότε τόνουα του συνόγου της κι' ο Έρικός του λέει ότι είν' όμοιος Μουραχόν και ο Έρικός τραυματίζεται θανάτεια, 'Η 'Ανναπέλλα, στην όμοια άπέθεος ήδη το παιδί της δ' Παρταγιάν, πρέχει τώρα στο Παρίσι να συναντήσει το Φραγκικό, Συνατά ό ένας τον σκληρό και άδουαμένο πατέρα του, στον όποιο διηγείται τα πάντα, μά ο κοινοτάουλος δέν σκενιέται, Της δίνει να άπογραφή ένα έγγραφο διαλόγου, του γέμου της, άπειλώντας πως όσι διασσερέσει θα φυλακίσει τον Φραγκικό ίσοάκι! 'Η 'Ανναπέλλα αναγκάζεται να άπογραφή... Χρόνια περνούν από μετά, 'Ο Φραγκικός παντρεύεται την Άρτεμίδα, χωρίς να την άσπεί, ένοήθη του Βασίλειος 'Η 'Ανναπέλλα όη τώρα στο Παρίσι, Έρση, κρημένη όπ' τα μπατα τον έθεός της Μουραχόν, που έρτάει κι ο άθ έα την έβρου, 'Ο πατέρας Παρταγιάν φεύγει προς άναίτητην περιπέτεια, 'Ο γυίος του, μεγάλος παιδί, μένει μόνος στο Παρίσι κι έρωτεύεται πρέλλα την κόρη της 'Ανναπέλλας Λουίζα, πόνει μεγάλους έπισης έρωταστού, 'Η Βασίλισσα, η Αικατερίνη τών Μεδίκων, που μισεί θανάτεια τη Βασίλισσα της Ναβάρρας, Ιωάννα ντ' Άλμπρε, προκαλεί μά έπίθεο του λαού εναντίον της για να την έκονόση ως Ουγενότι, 'Ο όλος όρκος κατά της Βασίλισσας μανθόνει, άλλα έπεριμένει με γυίνο το παιδί του και την πόσει δ' Ζαν ντε Παρταγιάν.

Συνέχεια έκ του προηγουμένου!

— Έγώ είμαι ο ίπότης Παρταγιάν, άποκρίθηκε ο Ζάν γαμογελώντας.

— Ο είνταριδής έκαμε τότε μια βαθιά ύπνολια και είπε :

— Έρχομαι, ίπποτά, έν μερούς του δοκούς Γκιζή, για να σάς πώ πως σάς έκτιμή και σάς θυμιάει!... Σας έδω χτές να ίπτερσπίστετε τις δυό έκείνες κωίες και σάς έξιστιώσω πολύ, Εί σθε ύπερόχος, ίπποτά!... 'Ο δοής για να σας δείξη την έκτιμήσι του μοδούος για σας αυτό το δαχτυλίδι, Μην άνοηθήτε να το πάρτε, σας παρακαλώ!...

— Όχι βά... Δέν άνοηθίκα καθόλου, είπε ο Ζάν, παίρνοντας το άδμαντοκόλλητο δαχτυλίδι και περνώντας το στο δαχτυλίδι του.

— Έπίσης, ίπποτά, συνέχισε ο έπισκεπτής, ο δοής μού άνέθεσε να σας ρώτησω άν δεχόσαστε να συμμετάσχετε στο προσωπικό του Όικου του, το όποιο καταρτίζει ήδη.

'Ο Παρταγιάν σκέφτηκε λίγο κι' απάντησε :

— Έιχαριστώ τον δοίκα για την τιμή που μού κάνει. Πέστε του όμοιο ότι το ζήτημα αυτό έλθουμά να το κρινώσω μαζί του και θάρθω να τον έπισκερθώ ίσοος αήθιο.

Κατόνι αυτού το έπισκεπτή γαμήτησε τον Ζάν, Έκαμε ένα σωρό υποκλίσεις κι' έφυγε, Μόλις ο Παρταγιάν έβρινε μόνος, κίτταξε το δαχτυλίδι που τοβίταει ο Γκιζής κι' άρχισε να μονολογή :

— Νά λοιπόν που δέν έπιασε έξω παραδώνοντας τη συμβουλή του πατέρα μου, 'Ανακατήνικα σε ζένης δουλειές κι' ή τύχη μου άλλαξε άμείωσε, 'Ο Γκιζής δ' κλονισότερος κι' ισχυρότερος άρχον της Γαλλίας θέλει να με κάνει δικόν του.

Δέν πόρτασε να τελειώσει τη φράσι του δ' Ζάν κι' ή πόρτα του χτύπησε πάλιν, Αιτή τη φράσι παρουσιάζτηκε μπροστά του ένας άγνωστος ντυμένος σαν άδοτος με ποδήρη μανδύα, 'Ο άγνωστος για ρέτσει τον Παρταγιάν και του είπε άμείωσε, όρθά—κωρτά :

— 'Ιπποτά, έρχομαι ν' άγοράσω την έλευθερία σας, Βλέπετε το σκακουλιά αυτό; 'Έχει μέσα 200 σκούδα, Τα σκούδα αυτά είνε δικά σας, Είνε το αντίτιμο της έλευθερίας σας!...

— Άσφαλώς έχω να κάμω μ' έναν θεοτάλαιο, νοσημούσις δ' Παρταγιάν, κίτταζοντας άν ή Ζηλουλέ βρισκείται κοντά του, Έπειδή όμοιος δ' έπισκεπτής δέν φαίνονται έπιανόντιος, συνέχισε γελώντας : Μου προσέφερε έπιασε, κίτοις, 200 σκούδα για να σας του γέμο την έλευθερία μου; 'Ε, λοιπόν, το πόνος δέν είνε άσπαστό, Πρέπει να προσθέτε άκόμα ένθακόσιες ένενήντα έννηά χιλιάδες δ' χτακόσια σκούδα, Ένα ένκατομύριο δηλαδή, κι' από τα έναν χρόνος μόνάκι!...

— Κατεργαζό! ψθίσιος δ' άγνωστος, Δέν χειρίζοσαστε μονάκι το σπαθί σας καλά, άλλα και τη γλώσσα σας, Λοιπόν άς τα πούσιε σπαράτα, Σας έδωκε χτές να τα βάζετε μ' όλο το Παρίσι σχεδόν, Λοιπόν, δεχόσαστε, ίπποτά, να διαθώσετε την παλληκαριά σας και την έξυτινάδα σας ύπερ μιας τραγκιάσιος παντοδινάμου, άγαθής

και γενναίας; Άν δεχόσαστε θα γίνετε γρήγορα πλούσιος, Έλάτε λοιπόν αήθιο βράδε στις δέκα στην Έξωτην γέφυρα και χτυπήστε τρεις φορές την πόρτα του πρώτου προς τα δεξιά σπιτιού, — Καλά... έα ήδη, απάντησε ο Παρταγιάν μ' άποσίμο.

'Ο άγνωστος— ο άποιος δέν ήταν άλλος άπ' τον μυστιστήσουλο της Αικατερίνης τών Μεδίκων, Ρενέ Ρουτίε— χαμήλωσε κι' έφυγε άφίνοντας τα 200 σκούδα άνάνο στο τραπέζι.

'Ο Παρταγιάν κοίταξε πως άνευρέθηκα, Τόσες τιμές, τόσα πλούτη, τόσες προσλήψεις μέσα σ' ίλιγη όρα!... Άλλά ποιά ήταν ή τραγκιάσιος για την όμοια του μίσηος δ' άγνωστος; 'Η Αικατερίνη τών Μεδίκων άσφαλώς...

Ένώ δ' Παρταγιάν βρισκονταν βυθισμένος σ' όσκέσις αυτές, ένα νέο πρόσωπο παρουσιάζτηκε ξαφνικά μπρος στην πόρτα της ζυμιάς του, 'Ο τρίτος άνοτος έπισκεπτής έμοιαζε καταπληκτικά με τον προηγουμένο, 'Ησις μόνος νεότερος έκείνου, Έπίσης έννο έκείνος φαίνονταν πονηρός και δόλιος, ο νέος έπισκεπτής είχε όμοιο κίτηντρον και ειλκιόνες, Βαθιά λήθη ήταν ζυγοαρμένη στο πρόσωπό του, 'Η φωνή του ήταν μελαγχολική, Κι' έννο δ' Παρταγιάν τον κίτταξε με περιέργεια, του είπε :

— Έχω την τιμή να μιλή με τον ίπποτή ντε Παρταγιάν; — Μάλιστα, κίτοις, απάντησε ο Ζάν, Είμαι ο ίπότης Παρταγιάν, Άλλά επειδή δέν μου άρέσουν καθόλου τα μυστήρια, πέστε μου, πριν μου έξηγηήστε το λόγο για τον όποιο ήρθατε έδώ, ποιος είστε.

'Ο νέος κίτοιςος θάθερο το κεφάλι του κι' απάντησε :

— Ονομάζομαι Θεόδοτος, ίπποτά, Αιτό δηλαδή είν' όλο τόνουά μου, Θεόδοτος, Έκείνος δηλαδή πούζει δοθεί στο Θεό, Κι' πραγματικά δέν γνόςισα μανά και πατέρα, Οί γονείς μου με ρίξανε μακρόν στα σκαλιά μιας έκκλησιώς, Με σπυμάζανε από κεί μια γυναίκα, Μιά ύπερόχη γυναίκα, που στήθηκε για μένα κάτι περιούσιο από μητέρα, Κι' ή γυναίκα αυτή είνε ή Βασίλισσα της Ναβάρρας.

'Η 'Ιωάννα ντ' Άλμπρε; φώναζε ο Παρταγιάν, Τότε τα μαντεύω όλα, φίλε μου, 'Η Βασίλισσα της Ναβάρρας σ' έστειλε έδώ να μ' έγχαριστήση για μι άκόμα φορά για την ύπηρεσία που της προσέφερα, να μου προτείνης να μόν στην ύπηρεσία του γυίου της και να μου δώσης κάτι εκ μέρους της, είς άνάμνησιν της περιεπειάς μας, Δέν είν' έτσι;

— Μάλιστα, ίπποτά, άποκρίθηκε ο Θεόδοτος, Έμωντέτατε θανάτεια γιατί ήρθα, 'Ιδοί λοιπόν τώρα και το δώρο της Βασίλισσας...

Συγγρόνος ο Θεόδοτος έβγαλε μ' έδοσις στον Παρταγιάν μια βαφουτιμη χρυσή πόρση.

'Ο Παρταγιάν πήρε το δώρο και σφύγγοντας το χέρι του Θεόδοτου του είπε :

— Έιχαριστώ, φίλε μου, Και τώρα δέν μένει παρά να καθήστε να μ' άμειε μαζί, Θα γνόςισώμε έτσι καλύτερα και θα μείνουμε φίλοι για όλη μας τη ζωή.

'Ο Θεόδοτος δέχτηκε.

— Τα λόγια σας, ίπποτά, είπε στον Παρταγιάν, δέν θα τα ξεχάσω ποτέ, Είσατε ο πρώτος άνθρωπος που μου σφύγγητε το χέρι και μου φερνάσαστε με καλύτερη.

'Ο Παρταγιάν φώναζε τώρα τον χοντρο-Λαντρέ κι' του παράγγειλε να έτοιμάση ένα τραγκιακό γεύμα και για τους δυό τους, Κι' όταν ό δυό νέοι κάθησαν στο τραπέζι άρχισαν να μιλάνε σαν παλιό φίλοι :

— Ποθ' θα κατοικήσετε στο Παρίσι; ρώτησε ο Παρταγιάν τον Θεόδοτο.

— Στο μέγαρο του ναύαρχου Κολινύ, ίπποτά, Πρόκειται να συναντήσω έκείνον τον γαμπρό του ναύαρχου, τον κ. Τελίν, όστις μένει κωρφέ στο Παρίσι, Έχω να του μιλήσω εκ μερούς της Βασίλισσας της Ναβάρρας, 'Όταν με χτυπήσθε λοιπόν έλάτε στην άπομνη μηρη πόρτα του μεγάλου, χτυπήστε και πέστε τα λόγια αυτά : 'Ελα νάκ Μουνούρα.

— Πολύ καλά, φίλε μου, είπε ο Ζάν, Άλλά για πέστε μου, Γιατί ο ναύαρχος Κολινύ δέν έδωσε την κόρη του στον δοίκα Γκιζή, ή άποιος του τη ζήτησε;

— Προτίμοις τον Τελίν, απάντησε ο Θεόδοτος, γιατί του είχε δώσει το λόγο του και γιατί αυτόν άγνωστος ή κόρη του Λουίζα, Κατόνι αυτού δ' Γκιζής που άγαπούσε την Λουίζα έγινε έξω φρενών και για ο παρηγορητή παντρεύτηκε πριν δέκα ιπώνη την Αικατερίνη Κλέβ, ή όποια όμοιος άγαπά κάποιον άλλο...

— Κι' όμοιος, είπε ο Παρταγιάν, άν ο Γκιζής έπαυκε την κόρη του Κολινύ, ο θερμοκεντικός πόλεμος μεταξύ Ουγενότου και καθολικών θα τελειώνε, Άλλά τι μάς ενδιαφέρουν εμάς αυτά τα πράγματα; Έκείνο που θα σ' ενδιαφέρει ίσοος και που δέν θα το ξέρισε, είνε το ότι ο Γκιζής βρισκείται από χτές στο Παρίσι...

Ακούγοντας την πληροφορία αυτή ο Θεόδοτος τήθηκε άπάνου και ζώστηκε γρήγορα-γρήγορα το σπαθί του.

'Ο Γκιζής στο Παρίσι; φώναξε, Τότε, φίλε μου, σ' άβινω, Πρέπει να φύγω άμείωσε, Έλα να σε ριλήσω, ίπποτά, Κι' όταν

Η Αικατερίνη τών Μεδίκων

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΙΡΑΜΠΩ

Η κοχμία του Μιραμπώ. Ένα γουστουτικό... τέρμα! Τα πρώτα χρόνια της ζωής του. Στο στρατό. Σωστό στρατόβουλο. Ο γάμος του. Στο φρούριο του Λούβ. Φυλακισμένος, αλλά ελεύθερος. Η άπαρηξη της όρασης κερπήσης. Η καταδίωξη του εις θάνατον. Η σύλληψή του. Όπου ξυπνά μέσα του ο έρωας προς τη σύζυγό του. «Είμαι λυσσαέκυλος!»... κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΤΟΥΣ άναγκασίας μας δεν μπορεί να είνε άγνοστος ο Μιραμπώ, μιά από τις μεγαλύτερες φυσιογνωμίες της Γαλλίας· Έπαναστάσιος, ένας από τους πιο μεγάλους ήρώτας της επαναστατικής Έθνοσυνελεύσεως.

Ο Γαβριήλ... Ονωριος Μιραμπώ γεννήθηκε άσχημάτος, τερατώδης σχεδόν στην μηρ, με τό πόδια στραβά, με δύο ξειραεικό μεγάλα δόντια στο στόμα, και με τη γλώσσα διευμένη από ένα σάρκωμα, μιά αυτό δέν τον εμπόδιζε να γίνη άρχότερος ή απόλυτος ήρωάς της Γαλλίας! Ήταν τριών χρονών, όταν έθεσε από βλογιά, ή οποία του κατέσχευε τό φυσικά άσχημο πρόσωπο, σε πρώτο που θα ήταν άποτρώταος, εάν δέν είχε τό ψηλό μέτωπο, τό σαχηγενετικό βλέμμα και την άσάφαιλλη ενήλιότητα του.

Ο γυιάς μου, έγραφε κάποτε ο πατέρας του σ' ένα άδελφό του, είνε άσχημος σάν νάνια παιδί τό Δισόλιου!

Στά παιδικά του χρόνια ο Μιραμπώ ήταν τρομερά άπατος, και άναπότακτος. Δεν λογάριζε κανέναν, μιά δέν ήταν και κακός. Γέλωτος έβρινε άλλωστε και σ' όλη του τη ζωή. Είχε όμως συνηθώνος καταληκτική ευφάνη και άπέραντη ανημία. Όταν μεγάλωσε, ο πατέρας του τον κατέταξε στο στρατό και πήγε στην Κορσιχή με τό βαδίο του έπιτολογαού. Στο στρατό έδειξε τον ίδιο άναπότακτο χαρκτηρία και μιά φορά τον φυλάκισαν σ' ένα φρούριο και τις τρέψες του.

Όπόσο, για ένα διάστημα ήθελε πός πατέρα του τον λάντρειε με μιά φάρμα κώρη άριστοκρατικής οικογενείας. Το περιεργό όμως είνε ότι από την ημέρα του γάμου του ακριβώς άρχισαν ή μεγάλες τρέλλες της ζωής του. Γυναίκες και σπάταλος, όποις ήταν, άρχισε να δημιουργή σκάνδαλα επί σκανδάλιον, να συσσωφρήν χειρή, τό οποία ανακαλιόντοσαν να πληρώνουν ο πατέρας του και ο πεθερός του. Η νεαρή του γυναίκα δέν είχε τό ελαττώματα τό δικά του, μιά ήταν πολύ ήλιότητα. Τού έκανε λοιπόν τρομερές σκηρές, πού τον ξένοδοσαν λειψώστερο στην κρηπίλη.

Τά πράγματα, μέσα σε ένα χρόνο μονάχα, έφτασαν έτσι στο άπρωόρητο. Τότε ο πατέρας του κ' ο πεθερός του, για να τον φρονιμίουν, ένήγγησαν και τον φυλάκισαν στο φρούριο του Λούβ.

Μιά ή πόρτες των φρουριών της έποχής εκείνης δέν ήταν ερημικά κλειστάς για τους νεαρούς άριστοκρατικούς γόνους σάν τό Μιραμπώ. Έτσι ο δικαίτης του φρουριού έπέτρεψε στην άρχή στον Μιραμπώ να βριγίση στον κρηό περίπαιτο, να ηραγίνη κρηγή στο μέ χειριστής ξέρεις πού και πός θα μ' άνατωόση...

Οι δύο νέοι άγκαλιώτησαν και ηλιήθησαν άδελφικά. Κατόπιν, όταν ο Παριναγιάν έβρινε μόνος, φόρεσε τό καπέλλο του και τό μανδύα του κ' έτρεξε σ' άγοράση μιά κρηνογία βελούδινα στολή. Ήταν πλιά γρηάτο σκούδα. Έπαιρε συνολώς να γίνη κομψός κ' έγινε, μιά την άλήθεια, μέσα σε μιά ώρα τό κρηνούδ...

Έτσι λοιπόν με τό κρηνογίον καπέλλο του στραβιά, φορώντας την κρηνογία κώκρη βελούδινη φορεσιά του και κρηόνοντας την λαβή της Ζυμπούλέ του, ο Παριναγιάν γρηίσε στο ένοδογίον του, κοντά τό βράδι, όταν άξια να είνε να πείκουν κάτω άπ' τό σπίτι τους λατρειτής του Λουίνας τρεις σηνεείς. Ο εύπατρίδα αυτός κρητάσαν στο κρηνογίον τό διαμεγρομάτος κρηίτηνε ή Άνακρίτεια μ' την κρηή της, γρηώσαν και κρηόβενιζάν δινάτα.

Εδώ λοιπόν ανένη, είπα βέβαιος, Κελού; Έλεγε ο ένας. Άκούατος βέβαιος. Μωσέρων, άπαντόσε ο άλλος.

Κ' είνε έρωρη;

Διάβολε! Είνε να φωτάς; Πιά έρωρη κ' από τη Μαργκό του, μιά όποις ξέρεις, ο Μεγαλειώτατος τρελλαινείται με τις όστές.

Ο τρίτος εύπατρίδης δέν μωλόσε. Σάν να βαρέθηκε μάλιστα σ' άκούη τους ήλιους του, τους χειρώθηκε σε λίγο κ' έγινε.

Στό καλό, Μωσέρθε! Τού φρονιζαν αυτοί και τομίστησαν να ξαναρχίσουν την κρηόβενια του.

Μιά τη στιγμή αυτή πρόβιας μαρός τους ο Παριναγιάν κρηώμος από την άρχή. Η φωνή του έτρεψε.

Κρηύο, είπε στους δύο σηνεείς, κρηορείτε να μου ήπτε τί κρητάτε σ' αυτό τό σπίτι!...

Αι τελευταία στιγμιαί του Μιραμπώ

κρηνού δάσους και στο τέλος τον άφηκε να διαμενή έδομάδες δλό κρηές στη μικρή πόλη Πονταριέ, πού ήταν κοντά στο φρούριο. Τ' συνέθη τότε;

Στήν Πονταριέ, κρηοκώσε μακρρά από τό Παριό και από την εύρη της άύλης, ένας γρηαίος άριστοκράτης, ο κώμη, ντε Μοννιέ. Κατοκώσε έκει ήσυγος στο άρχοντικό του, μιά με τη νεαρή γυναίκα του Σοφία, ή οποία ήταν τόσο νέα όσο αυτός ήτανε γέρος. Είκοσι δύο χρονών γυναίκα ή κώμησσα, ώραιότητα και σρηηλιότητα, δέν μπορούσε βέβαια να μνη ευχαριστημένη με τον γάμο της αυτόν, τον όποις είχε κάνει παρά τη θέλησή της.

Ο Μιραμπώ γρηώρισε με την νεαρή αυτή κώμησσα και σε λίγο διάστημα άντησαν πλιά ο ένας στον άλλον. Μέσα δέ στην παραφορά του έρωτά τους, σε μιά στιγμή τρέλλας, άπεράσισαν να φύνουν μιά γιά τό ξέωτερο!

Πράγματι, μιά νύχτα, ο δήθεν φυλακισμένος κρηοκώσε να ά παραγη την άκρημένη του, κ' έπειτα από πολλές τερπειές, πέσαν τα σένορα και πήγαν κ' έγκατεστάθησαν στην Όλλανδία. Έλευθερία πλιά, μακρρά από τους δώκατος των, παραδόθησαν ξέκρηστα στη χερή του έρωτά του.

Μιά τό σκάνδαλο πού είχαν άφήσει πίσω τους είχε λάγει σε λίγο τρημακτικές διασώσεις! Ο γρηαίος κώης είχε ξαναγρηοθεί, έκρησε ή και σκάνο να να εκδικηθή, και τό δικαστήριο της Πονταριέ κρηοκώσε τον απαγογή έρηνη εις θάνατον!

Η τρομερή αυτή άπόφαση έξεδόθη όταν ο Μιραμπώ βρισκόταν στην Όλλανδία. Δεν έπρόέβια συνολώς να πληροφορηθή την κρηδίχη του, και συνελήθη ξέφανα μιά με τη ήλιη του, όδηγήθηκε στη Γαλλία κ' φυλακίστηκε στο φρούριο της Βενένης.

Τρία χρόνια έβρινε κρηισμένος τό φρούριο αυτό ο Μιραμπώ, κρηό από την διαρκή απειλή του άποκεφαλισμού.

Όταν τα τρία χρόνια περάσαν, ο Μιραμπώ άρχισε να σκέφτεται σοβαρώτερα τη θέσι του. Σινεταίσε τότε ένα ιταίνωμα προς τό δικαστήριο, ήρώντας να τον άφήσουν ελευθερό. Οι διαστάσι σρηκνήθησαν και τον προσεδέλιεμένο σύζυγο της κρηισσης, έκρησαν την ώραία Σοφία σ' ένα μονατήρι.

Όταν άπεφάσισθη ο Μιραμπώ θυμώθηκε τη γυναίκα του, την όποια πού είχε πρηκάνει. Πήγε λοιπόν της σηνάντης, και την παρακώσε να τον άκολούθηση. Μιά έκρηνη δέν δεχότανε να κανέναν τρώτο. Τον σρηκνόντασε πλιά, κ' έξ άλλου είχε συνδέθει στο μετώδ με τον μακρηόμο ντε Γαλιφφέ.

Η άρηνη αυτή της γυναίκας του έρέθηκε πλιά τη φιλοτιμία του Μιραμπώ. Δοκώσανε λοιπόν να την αναγκάση διά του δικαστηριού να τον άκολούθηση, μιά άπέτυχε. Τότε όλη του ή μανία έστράφη εναντίον του μακρηόμου Γαλιφφέ. Μονομάχησε δύο φορές μιά του, δημιουργήσε σκάνδαλα επί σκανδάλιον. Μιά όια αυτά τό σκάνδαλα κρητέλλησαν εις βάρος του, και στο τέλος, για σ' άποφγή της συνειδέσε τους, έγινε από τη Γαλλία, πήγε στη Γενεύη κ' έπειτα στην Πρωσσία.

Τέλος, ο τρομερός αυτός άνδρωπος γρηίσε και πλιά στη Γαλλία στο 1787. Δύο χρόνια άργότερα, έξελήγη άντιπρόσωπος στην ιστορική συνέλευση των τριών τάξεων. Σε έναν προεκρητικό του λόγιο είπε στους έκλογούς του:

Με λένε σκού λυσσαέκυλος, τό παραδέχομαι! Ψηφίστε με λοιπόν, άφού είνε έτσι! Ο δεσποτισμός και τό κρηνομά θα πεδάνουν έπό τις διαγκρηματίες μου!

Και πράγματι όταν σκού λυσσαέκυλος φέρθηκε στην επανόστασι πού έπακολούθησε και ή διαγκρηματίες του ήταν άληθινά θανάσιμες!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η ΚΡΑΤΑΔΙΚΗ ΤΗΣ ΓΕΜΠΕΛΙΑΣ

Σημφανα με τον νομο των άρχων Αλυττών όποιος κρηδικώζταν τρεις φορές ένεκα άεργίας, έστεροτό τό πολιτικά του δικαίωμα. Έπίσης ο Δράκος, ο νομοθέτης των Άθηνών, όποιος δέν έργαζόταν τον έτημοφροσε με θάνατο. Ο δέ Σόλων έπέβαλε την εργασία ως έποχρηστική και είχε θεσπίσει άσθηρές ποινές για όσους δέν έδοούεσαν.